

[Veistrup.]

heller ikke vort Samfund, ser ud, naar vi naar den 1. Februar 1934. Der er et gammelt Ord, der siger, at Tiden rider hastigt, og Begivenhederne udvikler sig i den senere Tid paa en Maade, som man aldrig nogen Sinde tidligere har kendt. Men den første Betingelse for, at vi med blot nogenlunde Ro kan se Fremtiden i Møde, er i alt Fald, at der gennem Virksomhed paa forskellig Vis skabes Værdier, saa vort Samfund ikke gaar økonomisk til Grunde. Thi hvis det økonomiske Grundlag svigter, svigter det hele for os. Derfor har jeg ikke forstaaet og kan ikke forstaa, at nogen kan anse det for rigtigt, at vi i Tilgift til de 200 000 arbejdsløse her i Landet skulde smide yderligere 100 000 ud i Lediggang. Det er mig fuldkommen ufatteligt, at dette skulde være til Styrkelse for vort Samfund, kulturelt eller økonomisk. Tværtimod, det vilde være en ganske forfærdelig Ulykke, om det skulde ske. Dette saa meget mere, som alene Truselen om Lockouten i Virkeligheden har redet os som en Mare i de sidste Maaneder.

Man har angrebet dette Forslag fra forskellig Side. Fra konservativ Side har man kaldt det et Fagforeningsforslag og sagt, at det kun var Fagforeningsinteresserne, man havde for Øje og vilde pleje, idet man vilde opretholde et Løniveau, som laa alt for højt, og paa den anden Side har de mere yderliggaaende, Kommunisterne, betegnet Forslaget som et camoufleret Løntrykkeri. Det gaar i dette Tilfælde som i saa mange andre, at Modsætningerne mødes, og her mødes man altsaa i Modstand mod det foreliggende Forslag.

Dette Forslag er imidlertid ikke blot og bart et Forslag om Udsættelse af en Arbejdskonflikt. Alle ved, at det danner Grundlaget for et stort og omfattende politisk Forlig, hvis Grundsatninger er fastlagt gennem Aftaler Partierne imellem, et Forlig, bygget op i stor Udstrækning paa de Tanker, som kom til Orde i den Udtalelse, der fremkom som Resultat af Husmands- og Landboforeningernes Drøftelse, tagende et rimeligt Hensyn til alle Sider, først og fremmest til de Erhverv, som paa Grund af Prisdet er kommet i Vanskeligheder, og dernæst til den Klasse af Mennesker, som er ramt af Arbejdsløshedens Svøbe.

Jeg tror da, at man gør en god Gerning ved at gennemføre dette Forslag, ikke alene under Hensyn til selve Forslagets Indhold, men ogsaa under Hensyn til det Forlig, der er indgaaet, og som betyder Gennem-

førelsen af mange og vidtrækkende Forslag, som ganske sikkert vil bevirke, at vort Erhvervsliv trives paa en ganske anderledes Maade, end Tilfældet har været i den senere Tid. Det er mit Haab og min Tro, at den Dag disse Tanker, som jeg her har nævnt, faar Lovskraft, vil det danske arbejdende Samfund være ganske anderledes stillet, have ganske anderledes rimelige Kaar, end Tilfældet er i Øjeblikket, og jeg anbefaler for mit Vedkommende Forslaget til en hurtig og velvillig Behandling her i Tinget.

Jeg skal ikke komme med mange polemiske Bemærkninger, thi det forekommer mig, at naar Forholdene ligger, som de gør, er der ikke megen Mening i at gøre det. Men der er et gammelt Ord, der siger: Gammel Vane bider bedst. Og skønt Partiet Venstre ikke modsætter sig dette Lovforslag, undlod den ærede Ordfører for Venstre dog ikke at fremkomme med enkelte Bemærkninger af kritisk Art overfor Regeringen og Regeringspartierne. Det ærede Medlem omtalte Landbrugets vanskelige Forhold, Forhold, som vi meget vel kender og har søgt i saa stor Udstrækning som muligt at raade Bod paa. Men naar det ærede Medlem siger, at Venstre har talt for døde Øren, maa jeg hævde, at dette er fuldstændig urigtigt, og at det tværtimod er os andre, der har talt for døde Øren, naar der har været Tale om Landbrugets vanskelige Kaar og om Hjælp til Landbruget. Jeg behøver kun at minde om Venstres Stilling, da vi gennemførte Kriseloven.

Det ærede Medlem sagde dernæst, at det var svært at forstaa det Mod, som Regeringen lagde for Dagen ved Gennemførelsen af et Forslag af den Karakter, der her er Tale om. Nu er man jo altid tilbøjelig til at beundre de Egenskaber hos sine Medmennesker, man ikke selv er i Besiddelse af, og man kan vel nok sige uden at fornærme nogen, at det er ikke Mod, der karakteriserer Venstre ved Behandlingen af det foreliggende Forslag. Deri er jeg for saa vidt enig med det ærede Medlem, der talte som Ordfører for det konservative Parti (Lange).

Maa jeg blot sige en enkelt Ting til den ærede konservative Ordfører, som udtalte, at det var en underlig Tingenes Tilstand, vi befandt os i i Øjeblikket, idet vi her er ved at gennemføre et Lovforslag, som ikke er i fuld Overensstemmelse med noget Partis Standpunkt. Det, der sker ved Gennemførelsen af dette Forslag, er i Virkeligheden, at man erkender Nødvendighedens Lov og derfor tilsidesætter sine egne Standpunkter